

ประสบการณ์การขึ้นตึกครั้งแรก

ฉัตรทิพย์ รัตนธรรม *

Chatthip Rattanatham *

สำหรับนักศึกษาพยาบาลปี 2 นั้น สิ่งที่น่าตื่นเต้นมาก ๆ สำหรับพวกเราก็คงจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกเสียจากการขึ้นฝึกบนตึกกับผู้ป่วยจริง ๆ ครั้งแรก ก่อนขึ้นฝึกนั้น พวกเราก็เป็นเสียงเดียวกันว่าไม่อยากขึ้นเลย เพราะฟังจากรุ่นพี่เล่ามาก็คือ ทั้งเหนื่อย ทั้งหนัก พี่บนตึกดู plan ก็เขียนยาก นอนดึก (เกือบเช้า) อ่าน chart ก็ไม่ค่อยออก และอีกมากมาย ฟังมาแบบนี้ก็ท้อตั้งแต่ยังไม่ขึ้นเลย มีคำถามเข้ามามากมายในความคิด ว่าเราจะทำได้จริง ๆ หรือ เราจะทำอะไรผิดหรือเปล่า กลัวทำผิด กลัวโดนพี่พยาบาลดุ อุปสรรคหลัก ๆ เลย นั่นก็คือ ความกลัวกับสิ่งที่ยังไม่ถึง แต่ก็กลัวเสียไม่ได้ เพราะสุดท้าย วันที่เรากลับก็มาถึงจนได้ และนี่เป็นประสบการณ์การขึ้นฝึกบนตึกครั้งแรกที่วอร์ดอายุรกรรมหญิง โรงพยาบาลพระปกเกล้า จังหวัดจันทบุรี วันที่ 4 เมษายน 2559 วันนี้เป็นวันแรกที่เราจะได้ขึ้นฝึกบนตึก หลังจากที่เราไปพบอาจารย์เพื่อเตรียมความพร้อมกันเรียบร้อยแล้ว พวกเราก็ได้ไปยังวอร์ดอายุรกรรมหญิง เพื่อน ๆ ในกลุ่มมีสีหน้าที่ตื่นเต้นกันมาก ๆ แต่ก็พยายามยิ้มกันออกมา รวมถึงฉันด้วย พวกเราสวัสดิ์ทักทายพี่พยาบาลบนตึก จากนั้นพี่หัวหน้าตึกก็มาแนะนำตัวกับพวกเรา และพาเดินดูสถานที่เพื่อทำความเข้าใจกับสถานที่เมื่อเสร็จจากการฟัง พี่หัวหน้าตึกก็ปล่อยให้อาจารย์ประจำกลุ่มดูแลพวกเราต่อ วอร์ดนี้ค่อนข้างแคบ คนเยอะ ผู้ป่วยเยอะ มีทั้งอาการหนักมากและธรรมดา พวกเรามีกันสองกลุ่ม กลุ่มของฉันมีกัน 6 คน อาจารย์ของพวกเราทั้งสองกลุ่มก็แบ่งกันดูแลผู้ป่วยคนละจุด ด้านกลุ่มของพวกเรา อาจารย์เลือก case ให้แล้ว ก็ให้พวกเราตกลงกันเองว่าใครจะเลือกผู้ป่วยคนไหน

การที่มี case ผู้ป่วยอยู่ในความดูแลของตัวเองเป็น case แรก ฉันรู้สึกดีมาก ๆ ลืมความกลัวตอนแรกไปเลย คือในใจนี้..แบบยิ้มแล้ว ฉันจะดูแลผู้ป่วยของฉันให้ดีที่สุด จะช่วยบรรเทาทุกข์ให้ได้มากที่สุด แล้วพวกเราก็แยกย้ายเพื่อไปหาผู้ป่วย case ของตัวเองกัน ฉันทักทายคุณยายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

ฉัน : คุณยายคะ สวัสดีค่ะ (ยิ้มให้) หนูเป็นนักศึกษาพยาบาลปี 2 นะคะ จะมาช่วยดูแลคุณยายนะคะ คุณยายจะได้หายเร็ว ๆ จะได้กลับบ้านนะคะ

คุณยาย : จำลูก (ยิ้มให้)

ถึงจะเป็นบทสนทนาที่ค่อนข้างสั้น แต่ก็ได้เห็นรอยยิ้มของคุณยาย ฉันรู้สึกดีและมีกำลังใจมาก ๆ ตอนนั้นคือ ไม่ค่อยรู้สึกกลัวแล้ว รู้สึกดีและผ่อนคลายความกดดันในตอนแรกลงไปได้มาก

การดู assignment ครั้งแรกเพื่อนำข้อมูลกลับไปเขียน plan อาจารย์ก็สอนพวกเราดู chart ผู้ป่วยก่อนว่าต้องจดตรงไหนบ้าง ไปไหนหน้าไหนคืออะไร ตอนอาจารย์สอนก็เหมือนจะเข้าใจ แล้วก็มาถึงเวลาที่พวกเราต้องหยิบ chart ของผู้ป่วยตัวเองมาจด ความรู้สึกแรกที่จับจริงคือทำไมหนานขนาดนี้ แล้วแต่ละหน้าคือ...งงไปหมดแล้วอึ้งมาก ได้แต่คิดในใจ..จะจดตรงไหนก่อนดี เริ่มต้นไม่ถูกเลย ลายมือห่อหุ้มอ่านยากมากจริง ๆ แกะแทบไม่ได้เลยอารมณ์ประมาณว่าฉันมาทำอะไรที่นี่ แต่ก็นั่นแหละ จดไปพลาถามอาจารย์ไปพลาเป็นระยะ ๆ บางทีก็ช่วยเพื่อนอ่านบ้าง ถามเพื่อนบ้าง ได้แต่ยืนหัวเราะกับเพื่อน เพราะอ่านไม่ออก ดูเหมือนกลับเป็นเด็กกันอีกครั้ง ไม่รู้เรื่องอะไรเลยกว่าจะจดกันเสร็จ เวลาที่ล่วงไปถึงทุ่มกว่า ๆ ในวันแรก

* นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

เดินลงวอร์ดแบบหมดพลังงานกันไปเลย แต่พอได้อ่าน chart รั้งต่อ ๆ มา ก็เริ่มดูเป็นมากขึ้น อ่านออกมากขึ้น ราบรื่นขึ้น จดเสร็จเร็วมากขึ้น

มาถึงสิ่งที่ตื่นเต้นที่สุดของการขึ้นฝึก เรียกว่าเป็น จุดพีคเลย นั่นก็คือ การทำหัตถการทางการพยาบาลต่างๆ ของวอร์ด เช่น การใส่สาย NG การให้อาหารทางสาย NG การสวนปัสสาวะ การเช็ดตัว การฉีดยา ตอนเรียน ส่วนใหญ่ พวกเราฝึกกับหุ่น แต่ตอนนี้พวกเราจะได้มาทำกับผู้ป่วยจริง แค่คิด ใจก็เต้นแรงแล้ว นี่เป็นครั้งแรกของพวกเราทุกคน แล้วก็สิ่งที่พวกเรากลัวที่สุด ตอนทำ อาจารย์ก็จะสอนไปด้วย ปัญหาคือ พอทำจริงแล้วมือสั่น สั่นเป็นเจ้าเข้า ทุกคนเลย แต่แสดงออกมากไม่ได้ เพราะเดี๋ยวผู้ป่วยจะรู้ว่าเรามาทำครั้งแรก เดี่ยวเขาจะกลัว แต่พวกเราก็อุ่นใจ ตรงที่มีอาจารย์คอยดูคอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ อย่างใกล้ชิด สุดท้ายทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยดี ทุกคนทำได้ดี แล้วก็ก้าวผ่านความกลัวกันมาจนได้ จากความกลัวกลายเป็นว่า พวกเราเริ่มสนุกที่ได้ทำนั่นทำนี่ ซึ่งรู้สึกว่าการขึ้น อยู่เฉยๆ

ฉันมีประสบการณ์การทำหัตถการที่น่าจดจำ อย่างหนึ่งที่อยากบอกเล่า ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยคาดคิด มาก่อนว่าจะได้เจอ คือ การสวนปัสสาวะผู้ป่วยที่มีอาการ อาละวาด พุดไม่รู้เรื่อง ผู้ป่วยได้รับการผูกยึดแขนขาไว้ กับเตียง เป็น case ของวอร์ด แต่พวกเราไปขอเก็บ

ประสบการณ์ ตอนแรกไปกันสามคน ดูท่าแล้วคงไม่ไหว ก็เลยมาช่วยกันทั้งกลุ่ม รวมถึงอาจารย์ด้วย ผู้ป่วยแรงเยอะ มากๆ และดิ้นด้วย พวกเราช่วยกันจับแขนจับขา คือ 6 คน ต่อ 1 คน ผู้ป่วยโมโหก็เลยสบถและด่าออกมา ทั้งอาจารย์ และพวกเราโดนกันทั้งหมด ผู้ป่วยดิ้นอย่างแรงตลอด การสวนปัสสาวะ กว่าจะสวนเสร็จก็เหนื่อยไปตามๆ กัน ถึงกับปวดเหงื่อเลย ซึ่งฉันถือว่าเป็น case ที่ท้าทายมาก และคงจะจดจำไปอีกนานแสนนาน

เมื่อเราผ่านการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนเตียงมาแล้ว ก็คิดว่ามันไม่ได้ยากแล้วหรือทำให้รู้สึกแย่อย่างที่คิดเลย เราแค่ต้องเชื่อมั่นว่าตัวเองทำได้ ฉันคิดว่าการขึ้นฝึกสนุกกว่า การนั่งเรียนในห้องเสียอีก ซึ่งในการขึ้นฝึกนั้น สิ่งที่สำคัญ อีกอย่างที่เราจะขาดไม่ได้คือ สวัสดิ์ค่ะ ขอโทษค่ะ และขอบคุณ ค่ะ คำเหล่านี้จำเป็นมาก ๆ การรู้จักอ่อนน้อมถ่อมตนต่อ ผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่ดีและสำคัญมาก ไหวพริบและความว่องไว ก็เป็นสิ่งที่เราต้องมี เพราะต้องแข่งกับเวลา การทำหัตถการ กับผู้ป่วยจริงจะช่วยให้เราเก่งมากขึ้น เหมือนที่อาจารย์ บอกกับพวกเราว่า ผู้ป่วยคือครูของพวกเรา คนเราล้วน ต้องมีครั้งแรกกันทุกคน ฉันได้เรียนรู้อะไรมากมายจาก การขึ้นฝึกบนเตียง ได้ทั้งความรู้ ความโหด ความสนุกสนาน ความประทับใจ เรียกได้ว่าครบทุกรสชาติ อีกทั้งได้รู้ว่า ตัวเองยังต้องปรับปรุงอะไรอีกบ้าง เพื่อนำมาพัฒนาตัวเอง ให้ดีขึ้นและเก่งขึ้นต่อไป